

Sygn. akt II Ka 264/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant : sekr. sądowy Gabriela Szymańska – Such

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – Wiesława Klaczaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018 roku

sprawy **P. J.**, s. K. i W. zd. G., ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 25 kwietnia 2018 roku, sygn. akt II K 496/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonego P. J. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 120 zł /sto dwadzieścia złotych/,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. S. kwotę 840 zł / osiemset czterdzieści złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K 496/17, oskarżony P. J. został uznany winnego tego, że w dniu 19 sierpnia 2017 r., w T., rejonu (...), uderzył pięścią w twarz P. S., powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia czoła i nasady nosa oraz skręcenia kręgosłupa, co spowodowało rozstrój jego zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na czas do dni 7 trwający, to jest przestępstwa z art. 157 § 2 k.k.

Za przypisany czyn Sąd skazał oskarżonego, na podstawie powołanego przepisu, na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Nadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę oraz na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego.

Powyższy wyrok, w całości, zaskarżył oskarżony.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań oskarżyciela posiłkowego, a także przez dokonanie ustaleń faktycznych nie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, bez uwzględnienia okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, a także z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

2. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, że:

- P. J. w dniu 19 sierpnia 2017 r. poruszał się swoim samochodem drogą w miejscowości T.,
- P. J. w tym samym miejscu i czasie uderzył pięścią w twarz P. S..

Oskarżony wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu,
- o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest całkowicie nieuzasadniona.

Sąd pierwszej instancji w sposób wszechstronny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, właściwie rozważył i ocenił wszystkie dowody oraz okoliczności ujawnione na rozprawie, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd dokładnie wskazał, jakim dowodom i w jakim zakresie daje wiarę, a którym jej odmawia i z jakiej przyczyny. Ocena ta jest logiczna, zdroworozsądkowa, poprawna i przekonująca, a wobec tego zasługiwała na akceptację Sądu Odwoławczego.

Apelacja oskarżonego, jak i jego postawa w ciągu całego postępowania, charakteryzuje się zaprzeczeniem oczywistym faktom i opiera się na negowaniu sprawstwa. W środku odwoławczym oskarżony żąda, by Sąd dał arbitralnie wiarę jego wyjaśnieniom oraz zeznaniom świadka S. J., nie przytaczając jednak przy tym żadnych argumentów, wskazujących na uchybienia, jakich miałby dopuścić się Sąd Rejonowy w ocenie materiału dowodowego.

Proste przeciwstawienie dowodów bez wskazania dlaczego określonym dowodom należałoby przyznać walor wiarygodności nie może być skuteczne.

„Nie wystarczy napisanie w skardze, że sąd dopuścił się uchybienia i ograniczyć się do wyrażenia przekonania, iż inaczej należało ocenić dowody. Polemika z oceną zaprezentowaną przez sąd meriti ma wartość wtedy, gdy wskazuje argumenty podważające tę ocenę. W szczególności chodzi o przytoczenie okoliczności świadczących o tym, że sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, pominął istotne dowody, naruszył zasady prawidłowego rozumowania, nie stosował się do wskazań wiedzy lub zignorował nauki płynące z doświadczenia życiowego. /wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 maja 2001r., II AKa 80/01, Prok. i Pr. 2002/11/27/

Nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd orzekający przepisu art. 7 k.p.k. Z samego zaś faktu, iż na podstawie dowodów można by dokonać odmiennych ustaleń faktycznych samo przez się nie może oznaczać, iż rozstrzygnięcie Sądu jest wadliwe. „Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesową, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt II KK 183/11/. „Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k.” /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 roku w sprawie II KK 17/14, Lex nr 1425048/

Nie naruszono także w przedmiotowej sprawie zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k., gdyż po dokonaniu wnikliwej oraz prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, nie pozostały do wyjaśniania żadne istotne kwestie wątpliwe, które wymagałyby odwoływania się do ostateczności, jaką jest rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości. Gdy wszystko się ustala za pomocą logicznej i przekonującej oceny dowodów, to nie ma potrzeby niczego rozstrzygać i nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Tak właśnie jest w sprawie omawianej.

W postanowieniu z dnia 10 stycznia 2013r. /IV KK 333/12, Lex 1277776/ Sąd Najwyższy bardzo trafnie wskazał, iż „każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.”

W ocenie Sądu Odwoławczego zgromadzony materiał dowodowy daje w pełni podstawy do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Wywody zawarte w apelacji stanowią natomiast jedynie nieuzasadnioną polemikę z kompletną argumentacją Sądu pierwszej instancji.

Istniejąca analiza dowodów słusznie prowadzi do konstatacji, iż pokrzywdzony nie miał żadnego motywu, dla którego miałby obciążyć akurat oskarżonego za spowodowanie obrażeń ciała. Pokrzywdzony nie znał, ani nie kojarzył oskarżonego do dnia 19 sierpnia 2017 r. Zanim złożył on zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, poczynił on szereg ustaleń mających na celu odnalezienie kierowcy pojazdu marki F. (...). Właścicielem takiego pojazdu, posiadającego jednocześnie (...) numery rejestracyjne, okazał się oskarżony P. J.. Na właściciela przedmiotowego pojazdu naprowadził natomiast pokrzywdzonego, sołtys wsi T. J. Ż.. W trakcie prowadzonej w ramach postępowania przygotowawczego konfrontacji pokrzywdzony jednoznacznie wskazał na P. J., jako sprawcę spowodowania obrażeń.

Oceniając przedmiotowe zdarzenie trudno także przypuszczać, iż pokrzywdzony, będący funkcjonariuszem Policji, oskarżyłby przypadkową osobę o popełnienie na jego szkodę przestępstwa, wiedząc jakie prawo przewiduje za taki czyn sankcje. W konsekwencji zatem za prawidłowe należy uznać twierdzenia Sądu, dotyczące oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Rozważania w tym zakresie są logiczne i spójne z oceną pozostałego materiału dowodowego.

Podobnie rzecz się ma w przypadku oceny zeznań świadka S. J.. Analiza złożonych depozycji przez tego świadka prowadzi do konstatacji, iż zostały one złożone na użytek niniejszego postępowania. Wskazany wręcz z zadziwiającą szczegółowością opisuje przebieg zdarzeń w dniu 19 sierpnia 2017 r., zeznając, iż rzekomo odnotował w kalendarzu dzień, w którym miał oddać słomę do gospodarstwa należącego do oskarżonego. Podanie innych szczegółów przez świadka, jak choćby wskazanie precyzyjnie godzin przybycia oraz opuszczenia posesji należy traktować jako kuriozalną próbę zapewnienia fałszywego alibi oskarżonemu. Nieprawdopodobnym jest bowiem by świadek mógł złożyć tak szczegółowe zeznania, po tak długim okresie czasu. Uznać również trzeba za Sądem Rejonowym, iż wspomniany dzień dla świadka S. J. nie był w żaden sposób nadzwyczajny, biorąc pod uwagę charakterystykę życia wiejskiego oraz pracę w gospodarstwie. Nie może ująć również uwadze, iż oskarżony zawniósł tego świadka dopiero po wydaniu wyroku nakazowego. Traktować to należy jako nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej przy pomocy fałszywych zeznań.

Podsumowując dotychczasowe rozważania podkreślić należy, że kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd Rejonowy są kompletne oraz prawdziwe. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Nie znajdują zatem aprobaty twierdzenia skarżącego, że Sąd poczynił błędne ustalenia faktyczne w postaci przez niego wskazanej.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, stosownie do art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k. Sąd Okręgowy w Krośnie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., a o opłacie za drugą instancję w myśl art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.